

Arrest

nr. 223 164 van 25 juni 2019
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 17 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 september 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, werd in Nederland erkend als vluchteling en geniet er een verblijfsrecht van onbepaalde duur.

Op 5 september 2018, met kennisgeving diezelfde dag, wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod van 3 jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

INREISVERBOD

Aan de Heer:

Naam: Z. (...)

Voornaam: C. (...)

Geboortedatum: (...).1981

Geboorteplaats: Monrovia

Nationaliteit: Liberia

ALIAS: Z.C. (...) geboren te K. op (...).1981, onderdaan van Liberia

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 05/09/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

■ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering binnenkomst/eind verblijf/terugrijvingsmaatregel/verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend

Op 17/01/2014 heeft betrokkene een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 17/07/2014 werd een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betekend. Betrokkene heeft een beroep tegen die beslissing ingediend. Op 05/11/2014 werd het beroep door RVV verworpen.

Op 24/02/2015 werd een nieuwe aanvraag ingediend. Ondertussen werd op 18/03/2016 betrokkene afgevoerd van ambstwege. Hij heeft geen recht meer op een inschrijving.

Op 18/06/2014 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 8 maanden gevangenis (met probatie uitstel 3 jaar uitgezonderd VH – op 07/12/2016 : herroeping probatie uitstel) door de rechtbank van Antwerpen voor slagen en verwondingen – opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid. Hij is op 13/08/2018 in verzet gegaan tegen die veroordeling.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De gepleegde feiten getuigen van een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer. Feiten van partnergeweld, temeer in aanwezigheid van minderjarige kinderen gepleegd, zijn ontoelaatbaar vermits ze een ernstige inbreuk betekenen op de persoonlijke levenssfeer van de slachtoffers.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Op 18/06/2014 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 8 maanden gevangenis (met probatie uitstel 3 jaar uitgezonderd VH – op 07/12/2016 : herroeping probatie uitstel) door de rechtbank van Antwerpen voor slagen en verwondingen – opzettelijke slagen met ziekte of arbeidsongeschiktheid. Hij is op 13/08/2018 in verzet gegaan tegen die veroordeling.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft verklaard in zijn vragenlijst hoorplicht ingevuld op 13/08/2018 twee kinderen in België te hebben. Hij heeft ook verklaard een kind in Nederland te hebben. Betrokkene is daar erkend vluchteling en heeft daar recht op verblijf.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarige) kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst

Bovendien het feit dat de kinderen van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft een vrees vermeld in het kader van het artikel 3 van het EVRM maar heeft recht op verblijf in Nederland (waar hij erkend vluchteling is). Het artikel 3 EVRM is dus niet van toepassing.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift verzoekt de kosten als naar recht op te leggen en de verwerende partij in haar nota met opmerkingen vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij het volgende aan:

"Schending overweging 14 Terugkeerrichtlijn: het Inreisverbod geldt voor alle EU lidstaten behalve Nederland

Verzoeker werd door de DVZ op 12.09.2018 gerepatrieerd naar Nederland, alwaar hij een onbeperkt verblijfsrecht geniet.

Een inreisverbod wordt overeenkomstig artikel 1, 8° Vw gedefinieerd als "de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering".

Deze definitie werd overgenomen uit de Terugkeerrichtlijn.

Evenwel zegt overweging 14 het volgende: "

Het effect van nationale terugkeermaatregelen moet een Europese dimensie krijgen, door middel van een inreisverbod dat de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten ontzegt. De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar. In deze context dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van een lidstaat heeft begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was. "

De Europese Commissie heeft op 1 oktober 2015 een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" uitgewerkt (COM(2015) 6250 final), en het in bijlage gevoegde terugkeerhandboek, benadrukt als volgt: Een inreisverbod ontzegt de toegang tot het grondgebied van de lidstaten. Uit een stelselmatige vergelijking van alle taalversies van de richtlijn (in het bijzonder de Engels en Franse versies) en de bewoordingen van overweging 14 blijkt dat een inreisverbod voor het grondgebied van alle lidstaten moet zelden.

Overeenkomstig de terugkeerrichtlijn kunnen in verband met migratie geen louter nationale inreisverboden worden opgelegd, tenzij de uitzondering als bedoeld in artikel 11, lid 4, van toepassing is (zie punt 11.8 hieronder). De nationale wetgeving moet bepalen dat in verband met een terugkeerbesluit opgelegde inreisverboden de toegang tot en het verblijf in alle lidstaten verbieden, bijvoorbeeld door de verplichting op te nemen al deze inreisverboden stelselmatig in SIS te registreren. "

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verweerder ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen reeds kennis had van het gegeven dat verzoeker in het bezit was van een op dat ogenblik geldige onbeperkte verblijfstitel afgegeven door Nederland.

Verweerder weet dat verzoeker beschikt over een verblijfstitel in Nederland.

In deze situatie blijkt evenwel geenszins dat verweerder zonder meer kon overgaan tot het opleggen van een inreisverbod, dat - zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat - moet gelden voor het gehele grondgebied van de lidstaten die zijn gebonden door de Terugkeerrichtlijn, en bijgevolg ook Nederland. Er blijkt niet dat een inreisverbod dat dient te gelden voor alle lidstaten verenigbaar is met het gegeven dat verzoeker beschikt over een onbeperkte verblijfsvergunning afgegeven door een van de lidstaten. Zo voorziet het reeds aangehaalde Terugkeerhandboek in deze situatie: "indien een onderdaan van een derde land waaraan door lidstaat A een inreisverbod is opgelegd, in het bezit is van een door lidstaat B verleende verblijfsvergunning en lidstaat B deze vergunning niet ml intrekken, moet lidstaat A, na het overleg als bedoeld in artikel 11, lid 4, van de terugkeerrichtlijn en rekening houdend met artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, het EU-inreisverbod intrekken. In casu ligt het bewijs hiervan niet voor dat deze procedure überhaupt gevolgd werd en aldus dient de DVZ zich te onthouden van het opleggen van een inreisverbod dat geldt voor de hele EU behalve voor Nederland."

3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- overweging 14 van de Terugkeerrichtlijn

Verzoekende partij beroept zich op een schending van deze bepaling, nu hieruit zou volgen dat een inreisverbod geldt voor het grondgebied van alle lidstaten. Dit is volgens verzoekende partij onverenigbaar met de onbeperkte verblijfstitel die hem afgegeven werd door Nederland.

Verweerder merkt op dat de kritiek van verzoekende partij grondslag mist en kennelijk gesteund is op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

Vooreerst laat verweerder gelden dat verzoekende partij zich niet op de directe werking van Richtlijn 2008/115/EG kan beroepen.

Immers, de bepalingen van deze richtlijn werden omgezet naar Belgisch recht door middel van de Wet van 19.01.2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers (beide in werking getreden op 27.02.2012). Verzoekende partij toont niet aan dat overweging 14 van de Terugkeerrichtlijn niet of op onvolledige wijze werd overgenomen in het Belgisch recht.

Bovendien kan verzoekende partij niet gevolgd worden in haar betoog als zou er sprake zijn van een incorrecte toepassing van de Terugkeerrichtlijn.

De bestreden beslissing impliceert allerminst een verbod voor verzoekende partij om zich naar Nederland te begeven, als hij daar over een verblijfsmachtiging beschikt.

Verweerder verwijst in dit kader naar de aanhef van de bestreden beslissing, waarin door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging uitdrukkelijk het volgende wordt gesteld:

"Wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven"

Bovendien wordt in de bestreden beslissing zelf vermeld dat verzoekende partij over een verblijfsrecht in Nederland beschikt, nu hij daar een erkend vluchteling is.

Dienaangaande merkt verweerder op dat op 27.08.2018 een overnameverzoek gericht werd aan de Nederlandse autoriteiten. Op 06.09.2018 werd een bilateraal akkoord met Nederland vastgesteld.

Er kan dan ook geen redelijke betwisting bestaan nopens het feit dat de uitdrukkelijke aanvaarding door de Duitse autoriteiten dat zij verantwoordelijk zijn voor de persoon van de verzoekende partij, dient te worden begrepen onder voormelde beperking van de draagwijdte van de bestreden beslissing.

Met toestemming van de Nederlandse autoriteiten werd verzoekende partij op 13.09.2018 overgebracht naar Nederland.

Uw Raad oordeelde reeds in die zin in een recent arrest:

"Uit de stukken van het administratief dossier en de door de verzoekende partij bij haar verzoekschrift gevoegde stukken blijkt dat zij beschikt over een geldige verblijfsvergunning in Nederland. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat het bevel om het grondgebied te verlaten, waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat, vermeldt "het bevel gegeven om ONMIDDELIJK het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de volgende Staten: (...) tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.". Ook het bestreden inreisverbod vermeldt "wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven". De verzoekende partij maakt met haar

betoog in haar verzoekschrift dan ook geenszins aannemelijk dat zij omwille van de bestreden beslissing niet kan terugkeren naar en verblijven in Nederland om aldaar haar gezins- en privéleven verder te zetten.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Nederlandse autoriteiten de verblijfsvergunning van de verzoekende partij handhaven daar de verwerende partij in de verblijfshistoriek van de verzoekende partij vermeldt dat voor verzoekende partij een aanvraag bilaterale overname aan Nederland werd opgesteld op 17 november 2017 en dat er een bilateraal akkoord is van Nederland op 29 november 2017. Het formulier "Overdracht dossier naar CR op 29.11.2017" maakt eveneens melding van een bilateraal akkoord met Nederland. De verzoekende partij kan aldus terugkeren naar en verblijven in Nederland en kan haar gezins- en privéleven aldaar verderzetten. (R.v.V. nr. 204.597 dd. 29.05.2018)"

De kritiek van verzoekende partij is niet van aard om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing.

Ten overvloede laat verweerder nog gelden dat de verwijzing door verzoekende partij naar de passage uit het Terugkeerhandboek, betrekking heeft op louter nationale inreisverboden. Dat is in casu niet het geval. Verweerder herhaalt dat het inreisverbod geldt voor alle lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij verzoekende partij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3. In haar eerste middel verwijt de verzoekende partij de verwerende partij haar een inreisverbod te hebben opgelegd ondanks het feit dat laatstgenoemde op de hoogte was van de onbeperkte verblijfstitel van de verzoekende partij in Nederland. In het licht van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en het Terugkeerhandboek van de Europese Commissie kon de verwerende partij niet zonder meer overgaan tot de afgifte van een inreisverbod. Zij meent dat niet de in het Terugkeerhandboek voorziene procedure werd gevolgd.

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en de materiële motiveringsplicht geschonden acht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht vergt in de huidige procedure een onderzoek in het licht van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld. Artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

De verzoekende partij betoogt dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden waarin zij zich bevindt. Ze wijst er onder meer op dat zij een onbeperkt verblijfsrecht heeft in Nederland, waar zij als vluchteling werd erkend. Deze informatie strookt met het administratief dossier en wordt door de verwerende partij niet betwist. De verwerende partij geeft zelf in de bestreden beslissing aan dat

“Betrokkene is daar (in Nederland) erkend vluchteling en heeft daar recht op verblijf”. Buiten de vermelding dat de verzoekende partij erkend vluchteling is in Nederland en er een verblijfsrecht geniet, wordt daar door de verwerende partij niet verder op ingegaan en wordt hieraan geen enkele conclusie verbonden.

De Raad wijst er in dit verband op dat overeenkomstig artikel 1, 8°, van de vreemdelingenwet een inreisverbod op het ogenblik van de bestreden beslissing werd gedefinieerd als *“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”*. Deze definitie werd overgenomen uit artikel 3, 6°, van de Terugkeerrichtlijn.

In dit verband wordt in de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk „terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeergelateerde taken en het in bijlage gevoegde terugkeerhandboek benadrukt als volgt:

“11.1.EU-brede werking Een inreisverbod verbiedt de toegang tot het grondgebied van alle lidstaten: uit de bewoordingen van overweging 14 van de terugkeerrichtlijn en uit een systematische vergelijking van alle taalversies van de richtlijn (met name de Engelse en Franse teksten) blijkt duidelijk dat een inreisverbod de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten verbiedt. De Deense versie, waarin het enkelvoud wordt gebruikt („ophold på en medlemsstats”), bevat een kennelijke vertaalfout. De EU-brede werking van een inreisverbod vormt voor Europa een van de belangrijkste meerwaarden van de richtlijn. De EU-brede werking van een inreisverbod moet duidelijk worden vermeld in het aan een onderdaan van een derde land uitgevaardigd inreisverbod. Inreisverboden zijn bindend voor alle lidstaten die gebonden zijn door de terugkeerrichtlijn, dat wil zeggen alle lidstaten (met uitzondering van het Verenigd Koninkrijk en Ierland) plus de met Schengen geassocieerde landen (Zwitserland, Noorwegen, IJsland en Liechtenstein). Andere lidstaten in kennis stellen van uitgevaardigde inreisverboden: het is essentieel dat andere lidstaten op de hoogte worden gebracht van alle inreisverboden die zijn uitgevaardigd. Het registreren van de signalering van een inreisverbod in het SIS overeenkomstig artikel 24, lid 3, van de SIS II-verordening is het belangrijkste — maar niet het enige — middel om andere lidstaten te informeren over het bestaan van een inreisverbod en ervoor te zorgen dat dit verbod met succes wordt gehandhaafd. De lidstaten moeten er daarom voor zorgen dat signaleringen van een inreisverbod systematisch in het SIS worden geregistreerd. Voor de lidstaten die geen toegang hebben tot het SIS, kan de uitwisseling van informatie via andere kanalen (bijvoorbeeld bilaterale contacten) plaatsvinden. Louter nationale inreisverboden: het is niet verenigbaar met de terugkeerrichtlijn om louter nationale migratiegerelateerde inreisverboden uit te vaardigen. In de nationale wetgeving moet worden bepaald dat inreisverboden die in verband met terugkeerbesluiten worden uitgevaardigd de toegang tot en het verblijf in alle lidstaten verbieden, bijvoorbeeld door de verplichting op te leggen om systematisch alle dergelijke inreisverboden in het SIS te registreren. Indien echter een onderdaan van een derde land aan wie lidstaat A een inreisverbod heeft opgelegd in het bezit is van een door lidstaat B afgegeven verblijfsvergunning en lidstaat B die vergunning niet wenst in te trekken, en na een in artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst vastgestelde raadpleging als bedoeld in artikel 11, lid 4, van de terugkeerrichtlijn, moet lidstaat A het EU-brede inreisverbod intrekken maar mag hij de onderdaan van een derde land op zijn nationale signaleringslijst zetten overeenkomstig artikel 25, lid 2, laatste zin, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (lex specialis)”

Artikel 11, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn, waarnaar wordt verwezen, betreft de situatie van een lidstaat die overweegt een verblijfstitel af te geven aan de onderdaan van een derde land jegens wie een door een andere lidstaat uitgevaardigd inreisverbod geldt.

In de voorliggende zaak kan de verwerende partij niet betwisten dat zij ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing reeds kennis had van het gegeven dat de verzoekende partij in het bezit was van een op dat ogenblik geldige verblijfstitel van onbepaalde duur, afgegeven door Nederland.

In deze situatie blijkt evenwel in geen geval dat de verwerende partij zonder meer kon overgaan tot het opleggen van een inreisverbod, dat – zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat – moet gelden voor het gehele grondgebied van de lidstaten die zijn gebonden door de Terugkeerrichtlijn, en bijgevolg ook Nederland. Er blijkt niet dat een inreisverbod, dat dient te gelden voor alle lidstaten, verenigbaar is met het gegeven dat de betrokken derdelander beschikt over een verblijfsvergunning, afgegeven door een van de lidstaten. Zo voorziet het reeds aangehaalde terugkeerhandboek van de Commissie in deze situatie:

“indien een onderdaan van een derde land waaraan door lidstaat A een inreisverbod is opgelegd, in het bezit is van een door lidstaat B verleende verblijfsvergunning en lidstaat B deze vergunning niet wil intrekken, moet lidstaat A, na het overleg zoals bedoeld in artikel 11, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn en rekening houdend met artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, het EU-inreisverbod intrekken”.

In haar recente arrest van 22 januari 2018 in de zaak *E.* met nr. C-240/17 - dat handelt over het opleggen van een inreisverbod met Europese dimensie aan een op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander die een geldige verblijfstitel heeft in een andere lidstaat - bevestigt het Hof van Justitie dat er tussen de signalerende lidstaat en de lidstaat die de verblijfsvergunning heeft afgeleverd een overlegprocedure moet worden opgestart en dat de signalerende lidstaat uiteindelijk verplicht zal zijn om de SIS II-signaleringsprocedure ter *fine* van weigering van toegang in te trekken indien de andere lidstaat van oordeel is dat de door hem afgegeven verblijfstitel dient te worden gehandhaafd. Uit dit arrest blijkt dat de overlegprocedure in elk geval moet worden gestart zodra een bevel en een inreisverbod worden vastgesteld. Deze beslissingen mogen ten uitvoer worden gelegd ook al is de overlegprocedure nog gaande wanneer de derdelander door de signalerende staat als een gevaar voor de openbare orde, wat in voorliggende zaak het geval is, of de nationale veiligheid wordt beschouwd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt naar oordeel van de Raad dat de Nederlandse autoriteiten de door hen afgeleverde verblijfsvergunning handhaven. Op 27 augustus 2018 werd een formulier tot terugzending tussen Benelux-landen opgesteld, waarna de Nederlandse autoriteiten zich op 6 september 2018 akkoord verklaarden met de overname van de verzoekende partij. Op 13 september 2018 werd de verzoekende partij overgebracht naar de Nederlandse grens.

Aldus diende de verwerende partij de SIS II-signaleringsprocedure ter *fine* van weigering van toegang in te trekken. Het waarborgen van een geldige verblijfstitel is immers niet compatibel met een inreisverbod voor het hele Schengen grondgebied. De verwerende partij kan wel een zuiver nationaal inreisverbod opleggen en de verzoekende partij in haar nationale lijst ter *fine* van weigering van toegang signaleren. Zij kan echter geen inreisverbod opleggen voor het grondgebied van de andere staten (buiten Nederland) die het Schengenacquis ten volle toepassen. Nu de verwerende partij vóór het treffen van het bestreden inreisverbod reeds op de hoogte was van een verblijfstitel voor Nederland, heeft zij niet zorgvuldig gehandeld door in de bestreden beslissing geen verdere gevolgen te verlenen aan de melding van deze verblijfstitel door de verzoekende partij en reeds aan te geven dat het inreisverbod wordt opgelegd voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naartoe te begeven, zonder te weten of Nederland de verblijfstitel handhaafde.

Met haar betoog toont de verzoekende partij aan dat de verwerende partij niet afdoende rekening heeft gehouden met haar verblijfsvergunning in Nederland op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Enig overleg met de Nederlandse autoriteiten, voorafgaand aan het opleggen van dit inreisverbod, blijkt ook niet, er blijkt enkel overleg in het licht van de verwijdering. Aan deze vaststelling wordt, in tegenstelling tot wat de verwerende partij in de nota opwerpt, geen afbreuk gedaan door het gegeven dat het inreisverbod bepaalt dat dit wordt opgelegd *“voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven”*. In zoverre de verwerende partij aldus heeft willen aangeven dat, indien de verzoekende partij beschikt over de documenten om zich naar Nederland te begeven, het inreisverbod dan enkel nog geldt voor alle Schengenlidstaten behalve Nederland - hetgeen niet geheel duidelijk is -, herhaalt de Raad dat een inreisverbod moet gelden voor het grondgebied van alle betrokken lidstaten.

De overige beschouwingen in de nota met opmerkingen doen geen afbreuk aan deze vaststelling.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de niet-onderzochte onderdelen van de middelen dringt zich niet langer op, nu deze niet tot een ruimere nietigverklaring kunnen leiden.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 september 2018 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

J. CAMU